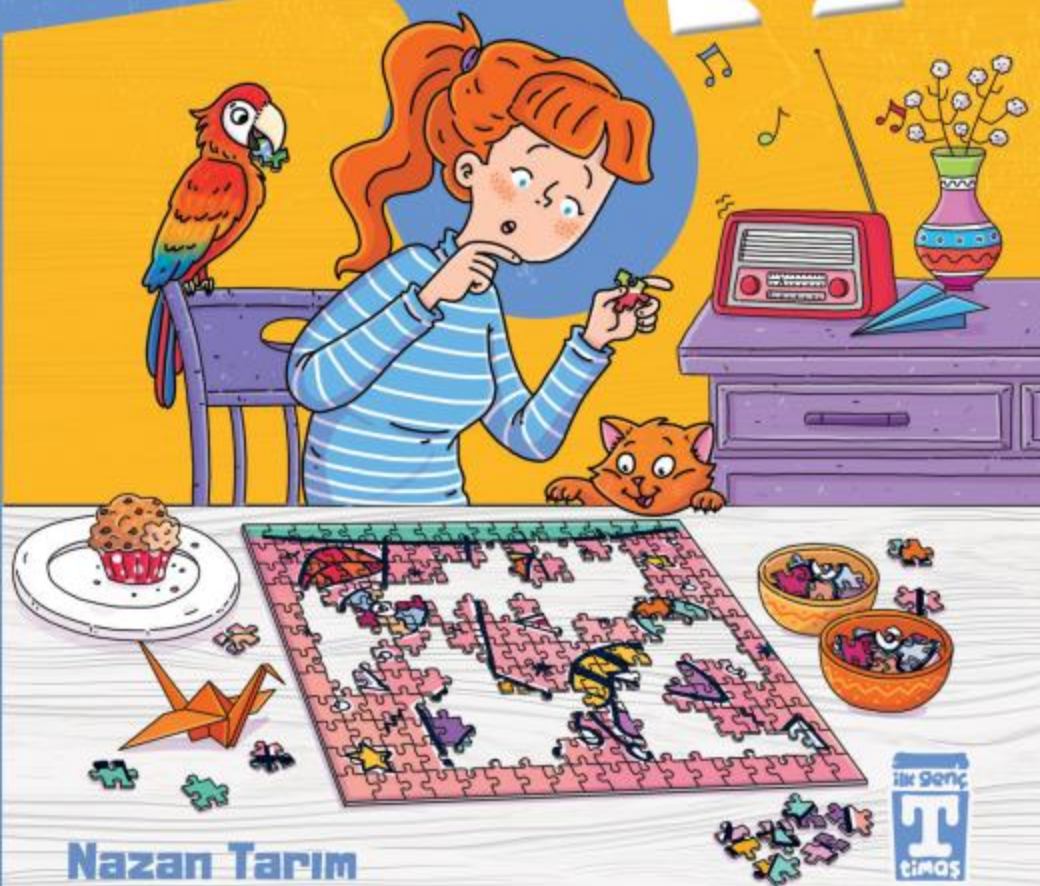

EKSİK PARÇANIN GİZEMİ

Neredesin 105?

Nazan Tarım

İlk Genç
T
timos

Birinci Bölüm

Kavun Apartmanı

İki sokağın kesiştiği köşede Kavun isimli bir apartman dikiliyordu. İsmi turuncu duvarlarından alan binanın terasındaki çiçekler enfesti. Büyüleyici kokularını mahalleye yayan teras, tumbul yapraklı turuncu kalanşolar, menekşe, sardunya, petunyalarla dopdoluydu. Saksılar beyaz zambak renginde.

Renkli teras korkuluk demirleri ile bina, sokaktan geçenlerin dikkatini hemen çekerti. Demirler rengarenkti: Turuncu, bulut mavisi, morumsu kırmızı, yumurta sarısı, ördek yeşili.

Yeşilden (herhangi bir yeşil değil ördek yeşili) sonra turuncu ile başlayan sıralamayı teras katında oturan Defne yapmış, demirleri özene bezene tek tek boyamıştı. Boyarken elinde fırçası ile kafasını ara sıra kaldırıp baktığı, Kız Kulesi'ni içine alan şahane bir deniz manzarasıydı.

Defne`nin dişlerini açıkta bırakan gülüşü gören herkesi gülümsetecek güçteydi. Parlak gülüşü, yanağındaki gamzele-ri de ortaya çıkarırdı. Düğmeye benzeyen burnuyla bilindik bir Japon çizgi film karakterini anımsatan suratı çillerle kaplıydı.

İrili ufaklı çiller.

Defne, henüz okula başlamadan dilek tutardı suratındaki çillerden büyüdüğünde kurtulabilmek için. Bir keresinde güvercinlere bile anlatmıştı derdini.

Dilekler bir işe yaramadı.

Defne`ye göre dilekler hep böyleydi bazen de işe yara-mazdı. Büyüdükçe saçlarıyla uyumlu çilleriyle barıştı. Beyaz tenindeki turuncu benekler onu hiç rahatsız etmez oldu. Aksine çok seviyordu.

Defne`nin saçları güneşin turuncu kızılına benzerdi. Bu benzetmeyi Defne henüz yedi yaşındayken yapmış, mas-mavi gözlerini kısıp doya doya seyrettiği güneşi gözlerken bir anda buluvermişti. Güneş batmak üzereyken denizin üstünde azıcık turunculaşma görünüyordu. Defne gözlerini faltaşı gibi açarak “İşte bu renk” dedi. “Tam da bu renk.”

Defne`ye göre kimselere benzemeyen saç ve süt beya-zı çilli suratıyla olsa olsa güneşin ikiz kardeşi olabilirdi. Yaptığı benzetmeyi sevdi. Yedi yaşında bir çocuğa dahice görünen benzetmesini yaparken çok zeki hissetmişti.

Apartman duvarındaki sokak tabelasının önünde ar-kadaşlarıyla beraber çektiirdiği bir fotoğraf vardı, saçının

duvar boyasında kaybolduğu. Dördüncü sınıfa gidiyordu. Oyun oynarken, annesi hepsini dış gibi duvarın önüne dizip klik diye fotoğraflarını çekivermişti. Defne`nin turuncu saçlarıyla kaplı kafası duvar renginde adeta kaybolmuş, fotoğrafa yansıyan sadece çil kaplı beyaz bir surat ve belirgin bir boyun olmuştu. Defne halen hatırlıyordu fotoğrafı görür görmez tüm sınıfın beraberce güldüğü anı. Suratina patlayan kahkahalara hiç alınmadı aksine hoşuna bile gitmişti. Henüz yedi yaşındayken güneşin ikizi olduğuna karar vermese mutlaka alınır belki de ağlardı.

O fotoğraf, yıllardır evin salonundaki antika gramafonun yanı başında durur, misafirleri gülümsetmeye devam ederdi.

Defne`nin bir papağanı bir de kedisi vardı: Kedi Venüs ve Papağan Toni.

Bir sürü de güvercin, terasın müdavim konukları.

Renkli korkuluk demirlerinin oracıkta yem ve su kapları bulunurdu. Terasa uğrayan güvercinler, suyunu içer, yemlenir, soluklanınca uçup giderdi. Çıkardıkları “ugguguk guuuuuuk” sesleri iskeleden duyulan vapur sesine karışınca ilkel kabilelerin yaptığı müziğe benzer bir ses çıkardı ortaya.

Güvercinlerin belirgin bir adı yoktu. Beyaz, Paytak, Cambaz, Benekli, Ceviz, Tombiş, Zuzu, Bıdık... Defne her gördüğünde içinden geldiği gibi isimler uydururdu güvercinlerine. Güvercinlerin annesi güneş olmalı diye düşündüğünden isim koyma işini ikiz kardeşi güneşe bırakmayı

tercih ediyordu. Defne yalnızca Kedi Venüs ve Papağan Toni`nin annesiydi. Güvercinlerin de olsa olsa ikiz teyzesi.

Defne origami yani kağıt katlama sanatı ile uğraşırđı, kendini bildi bileli. Zihin açan, bir tür parmak egzersizi gibi gördüğü kağıt figürleri yapmakta zamanla iyice ustalaşırken kendine gün ve gün hayret etti.

Renklerini de çok önemserdi.

Yaptığı dinozor, gemi ya da turna kuşları için kırtasiye-leri dolaşarak sevdiği renklerde özel kağıtlar bulduğunda sevinçten adeta uçardı.

Uçmak deyince...

Bir sürü kağıttan uçağı vardı Defne`nin, Hava yolu şirke-ti kurabilecek kadar çok. Kağıt Jet şirketinin renkli uçakları yeni bir hayalin, dileğin, müthiş bir bestenin, bazen can sıkıntısının habercisi olurdu. Bazen de sadece zihin dinlen-diren bir aktivite. Mutfakta rastgele açılan bir çekmecedен kağıt bir pelikanın çıkması Defne`nin evinde şaşılacak şey değildi. Annesi ilk başlarda kızılıyordu tabii.

“Al şu kağıtlarını kızım odana götür!”

“Onlar kağıt değil anne. Elindeki bir pelikan!”

Defne artık yirmi yaşında üniversiteli olduğundan an-nesi kağıtlara kızma işini çoktan bırakmıştı. Bırakamayan Defne`ydi. Çocukluğundan kalma origamiyi bırakmak ak-lının ucundan bile geçmiyordu.

Kağıttan ürettiklerini ekmek sepeti ya da bilgisayar klavyesinin üstünde bulmak mümkündü. Bazı zamanlar kağıt pelikanların oluşturduğu çemberin tam ortasında bir turna belirirdi, morumsu kırmızı renkte kağıttan bir turna kuşu. Bazılarının fuşya renk dediği morumsu kırmızı renk, Defne`nin en sevdiği renkler arasında ilk üçe girerdi. Tarifi zor muhteşem bir renk!

Duvarları ünlü ressamların tablolarıyla kaplı eve girenler ev sahiplerinin renkli dünyasına ilk bakışta sempati duyardı. Duyulmayacak gibi değildi ki!

Puantiyeli koltuk kumaşları

Devasa büyüklükte zebra desenli bir halı

Defne`nin annesinin boyadığı kabartmalı kurbağa desenleriyle hardal sarısı renkte sehpa

Tavandan aşağı sarkıtılmış kağıttan devasa bir yıldız

Yıldızın tam orada yanyana sıralanmış üçgen kütüphale

Duvarlara çizilmiş yamuk yumuk karikatürler

Her bir duvar ayrı renk, adeta renk cümbüşü!

Renkler arasında kuvvetli bir ahenk vardı. Bir ressamın paletindeki renkleri çağrıştıran görüntüye, Defne`nin kurutulmuş yapraklardan yaptığı kolajlar, kitap arasında saklayıp kuruttuğu papatyalara kadar enfes detaylar eşlik ederdi.

Defne`ye göre en başarılı origami figürlerini hep en sevdiği şarkıları dinlerken yapabildiğine göre bu işte müziğin katkısı büyüktü. En çok da turuncu kağıtları katlarken mut-

lu oluyordu. En sevdiği renkti turuncu. Yedi yaşından beri kararını değiştirmedığı için hiç pişman değildi.

Origami yaparken piyano çalar gibi yaptığı parmak hareketlerine eşlik eden suratıyla bir pandomim sanatçısını andırırdı. Defne`ye göre müzik de bir renkti. *İçinde bir sürü rengin olduğu* tarifi zor, muhteşem bir renk.

Defne`nin kendi gibi amatör müzisyenlerle birlikte kurduğu bir müzik grubu vardı, adı “Turuncu Şeyler”. Defne bulmuştu bu ismi. İkiz kardeşi güneşten, turuncu saçlarından, çillerinden, en sevdiği meyveler kavun ve kayısıdan, kedisinin tüylerinden, tombul yapraklı turuncu kalanşolar-
dan, hayatına giren tüm turunculardan ilham alarak grubun ismini bulmuştu. Arkadaşları da sevince grubun ismi oy birliği ile kabul edildi.

Bestelerinden dördünü Defne`nin yaptığı grup, blues sahnelerinde güneş gibi parlardı. Defne, akustik gitar çalandı. Zamanla bir sürü şarkı çalabilmeyi öğrenen Defne, bir şarkıyı bile hatasız çalabileceğine inanmazken müzik tutkusu onu bugünlere getirmişti.

Sıkı bir Jimi Hendrix (Cimi Hendriks) hayranıydı. Tutkuyla gitar çaldığından, gitarı ağzıyla bile çalabilen Jimi` yi çok sevmesi şaşılacak şey değildi.

Sadece blues mu? Caz müziğini de çok seviyordu Defne. Hatta en sevdiği buydu. Caaaaz... Swing. Dansı bile vardı cazın, adı Charleston (Çarliston) Bazen de rock dinlerdi, bir tutam klasik müzik... **Mozart, Bach! Ah! Peki ya türküler?** “Onlarsız olmaz!” derdi Defne her seferinde.

Defne, duygularını açığa çıkaran pek çok müzik türünü dinlerdi. Dinlemekle kalmaz, müziği heyecanla takip ederdi. Takip etmek Őu anlama geliyordu Defne için. Canlı müzik dinlemek için konserlere koŐmakla yetinmeyip, yeni Őarkılar, albümler keŐfetmek, yeni enstrümanlara kulak kabartmak, kökenlerini incelemek dahası müzisyenlerin hayat hikayelerini araŐtırıp, müzik kültürünü geliŐtiren belgeseller takip etmek.

Müzik onun için bir ömür sürecek sonsuz bir keŐif alanıydı.

İkinci Bölüm

Puzzle Parçacıkları

Güneşli bir pazar sabahı, Defne`nin başucundaki saat dokuz buçuğu gösteriyor. Gözlerini kırpıştırarak yatağında sağa sola dönen Defne`nin tembellik yapmak istediği her halinden anlaşılıyordu. Kollarını havaya kaldırarak esnedi. Perde aralığından burnunu gıdıklayan güneşi hissedince “Yuppi! Tam koşmalık bir gün!” diyerek muzır bir çığlık attı. Attığı gülücükle yataktan fırlaması bir oldu. Dedesinden kalma yadigar radyonun düğmesine basıp banyoya koştı. Bangır bangır çalan caz müziği evi doldururken giysi dolabının gıcırdayan kapısını açıp çabucak giyindi. Ağzına attığı mutfaktan kaptığı bir parça cevizli kek oldu. Kahvesini yudumlamaya başladığında gazetenin altına saklanmış bordo kulaklığını farketti. Evden kulaklıksız çıkmamayı adet edinen Defne, kulaklığını tesadüfen bulunca gülümsedi.

“Ah! İşte buradasın.” dedi yüksek sesle.

Çelik kapı önünde gırrr gırrr sesiyle bekleyen Kedi Venüs`ün hareketleri hemen göze çarpıyordu. Defne`nin, kediciği kafasından usulca sevip onunla yüz göz olmak istemesinin bir nedeni vardı. Oyuncu bir kediyle oynasırken güneşi kaçırıp pişman olmak istemiyordu. Kedi Venüs`e mimikli bir tebessümle “Dönünce severim.” işareti yaparken diğer eliyle cep telefonundaki müzik uygulamasını karıştırıyordu. Önceden hazırlayıp “koşu” ismini verdiği klasörü bulur bulmaz ekrana bastı ve kulağına hızla dolan müziğin etkisiyle ayakları yerinde sayan minik adım hareketleri yapmaya başladı. Yüzünde hoş bir tebessüm.

Evden çıkarken caz radyosunu hep açık bırakırdı. Geleceği yine bozmadı. Turuncu tüylü kedisini koridorda bırakıp merdivenlerden koşarak hızla sokağa karıştı.

“Kapı mı o?”

“Oh be! Ev bize kaldı.”

“Şarkıyı duyuyor musun Miro? Ah! Mühiiiiş!” İşittiği sesle kıpırdayan Lila sesini mutfaktaki çatal bıçak çekmece-sinde uyuyakalan arkadaşı Miro`ya duyuramadı. Yaptığı el kol hareketleriyle dans ediyormuş gibi bir hâli vardı. Çalan şarkının ritmi Lila`yı etkisi altına aldıkça kafasını aşağı yukarı sallamaya başladı. Müzik dinlerken işittiği sesleri ritmik hecelerle mırıldanmayı huy edinen Lila`nın ağzından anlam-sız heceler dökülüyordu.

DuP Taaa RaP DuP Taaa RaP DuP Taaa RaP

DuP Taaa RaP DuP Taaa RaP DuP Taaa RaP

Labaa Labaa Labaa LaPpa Labala

Aynı melodiye iştirken farklı sesler mırıldandığı da olurdu, el şaklattığı yerleri hiç değıştirmeden.

RuM Laaa BaP RuM Laaa BaP RuM Laaa BaP

RuM Laaa BaP RuM Laaa BaP RuM Laaa BaP

Larii Larii Larii BaPpa RabaraP

“Miroooo! Şarkıyı duyuyor musun dedim. Sence de harikulade değıl mı?” Miro’ dan ses çıkmıyordu.

Lila ne kadar çabalasa da arkadaşı Miro`ya sesini duyurmayı bir türlü başaramadı.

Lila`nın sesini duyuramamasının sebebi, iki santim boyundaki mukavva bir parçacık için o mesafeden ses duyurmanın neredeyse imkansız olmasıydı. Dev bir karınca boyunda olsa da iki santimlik Lila, tıpkı kendi boyundaki arkadaşıyla beraber salondaki masanın üstünde yaşıyordu. Duman grisi renkte bir masa örtüsü, örtünün kenarları ırmak yeşili saten şeritlerle çevrili.

Görünürde üniversiteli Defne, Kedi Venüs ve Papağan Toni`nin yaşadığı evin nüfusu gerçekte binden fazla ederdi, puzzle kutusundan masaya dökülen mukavva parçacıkları sayılırsa tabii.

Masa örtüsünün sakinleri, Defne`yi gördüklerinde kıpırdamazlardı çünkü gizli bir hayat sürmek demek etrafta insanlar varken cansız manken gibi rol yapmayı gerektiriyordu. İşlerini kolaylaştıran, Defne`nin sabah erkenden evden ayrılmasıydı. Üniversitedeki derslerini aksatmamaya gayret eden Defne`nin meşhur sabah koşuları da vardı. Evde kimse yokken masadaki yerlerini akıllarına yazıp özgürce dolaşan

puzzle parçacıkları, insan gördüklerinde oldukları yere beton gibi uzanır, kendilerine has gizli dünyalarını kimselere belli etmeden yaşarlardı.

El ele verip bir sürü şey yapabiliyorlardı. Bir nesneyi beraberce taşımak, kumandanın düğmesine basabilmek için birlikte zıplamak gibi aktiviteler. Tırmanabilme özellikleri kurtarıcı rol oynardı yine de iki santimlik bir mukavva parçası için yardımlaşmadan, birlik olmadan bir şeyler yapabilmek oldukça zordu. Tıpkı karıncalar dünyasındaki gibi puzzle parçacık dünyasında da işler hep yardımlaşma ve iş birliği ile halledilirdi.

Puzzle Fabrikası'nda üretildikleri gün, kutularındaki parçacık sayısına göre her birine ayrı ayrı numara verildi. 3, 5, 26, 62, 823... Fabrikada usul böyleydi. Fabrikadaki arşivciler tarafından verilen kişisel seri numaraları bile olurdu. Şablonları tek tek çıkarılıp kayıt altına alındıktan sonra girecekleri kutuyu, varacakları evi beklerlerdi.

Tüm parçacıkların kaydı, puzzle hobisi dünyada var olduğundan beri değişmeyen tek adres Puzzle Fabrikası'nda tutuluyordu. Eser sırasına göre bakılırsa, Joan Miró'nun *Echelles en Roue de Feu* tablosu için "E" harfine bakmak gerekirken, yazar sırasına göre bakılırsa Osman Hamdi Bey'in *Kaplım-bağa Terbiyecisi* eseri için "O" harfine bakmak yeterliydi.

Kendilerine has girinti, çıkıntı ve renkler, her birine özgün bir hava katıyordu. İlk bakışta birbirine benzer, detaylar farkedildiğinde eşsiz.

Puzzle tamamlandığında hangi parçacıklarla yan yana, alt üst ya da çapraz konuma gelecekleri, her parçacık tarafından

bilinen çok basit bir bilgiydi. 15`in yanında 14`ün olacağını bilmeyense ev sahibi Defne`ydi. Mukavva bedenlerinde numaralar yazmadığına göre Defne, her bir parçacığın nereye yerleşeceğini çözecek ve bir gün hobisini tamamlayacaktı.

Duvara asılacakları günün heyecanı basardı bazen parçacıkları.

FİNAL heyecanı!

Tüm parçaların eksiksiz yerine yerleştiği ana “FİNAL” diyorlardı. Bitiş, bir işin sonu demekti FİNAL. Bu lafı ta Puzzle Fabrikası`nda hep birlikte öğrenmişlerdi. Puzzle dünyasındaki öğretilere göre, bir araya gelerek tablo olabilmek ve çerçevelenip duvara asılmak bir puzzle parçacığının ana göreviydi. Sıradan bir mukavva olarak fabrika kapısından girdikleri anda hayatları değişivermişti. Çeşitli ressamların ürettikleri eserlerle tanışmış, görkemli sanat eserlerin birer parçası olmuşlardı. FİNAL`e erişemezlerse mecburen atılacakları bir yer vardı.

Tamamlanamamış Puzzle Parçacık Çöplüğü!

Aralarında çöplüğe düşenlerin fabrikadaki imha ekibi tarafından geri dönüşüm havuzuna atılacağını bilmeyen yoktu. Yıllar içerisinde bir sürü parçacığın başına gelen imha deneyimi bir hayli ilginçti. Fabrikadaki geri dönüşüm havuzundan çıkanların amaçsız birer mukavva parçasına dönüştüğü deneyimi iştirmek bile hemen her parçacığı gererdi.

Bitmiş bir tablo olarak puzzle tarihine geçme fikri, Defne`nin mukavva konuklarını heyecanlandırmaya yetiyordu. Onlara göre adlarını altın harflerle tarihe kazıyordu bu. Dört dörtlük bitmiş bir iş olarak duvara asılacak, gören her

sanatsever gözleri kamaşınca kadar onları hayran hayran seyredecekti. Aralarında fabrikanın çıkış kapısındaki panoda yazanları unutan yoktu.

Değerli puzzle parçacıkları;

Birazdan kapılar açılacak ve dış dünyaya “Merhaba” diyeceksiniz. Hayvan ve insan soyundan canlılarla tanışma fırsatınız olacak. Acı, tatlı deneyimler yaşayacaksınız. Yolucağa çıkmadan önce sizi son kez uyarıyoruz.

Üretim amacınızı asla unutmayın!

Yegane amacınız, eksiksiz tamamlanıp duvara asılmaktır. İnsanlar kutunuzu açtıkları ilk gün heveslenirler. Sakın bu hevese kapılıp amacınıza kolayca ulaşacağınızı zannetmeyin. Zorlu görevinizde başınıza pek çok dert açılabilir. Kenetlenerek, hep birlikte mücadele etmelisiniz.

Biriniz bile eksilirse bütün bozulur. Tablonuzun anlamı eksilir.

Tablo olup FINAL mertebesinin tadına varmanız dileğiyle hepinize başarılar dileriz.

Puzzle Fabrikası Yönetimi

Fabrikadan çıkarak dünyanın dört bir yanına dağılan kutular ister beş yüzlük, ister binlik olsun her birinde yalnızca bir tane Başkan bulunurdu. Asli görevi kutusundakilerin birlik ve beraberliğini sağlamak olan Başkan`lar ellerinden geleni yapsa da her kutu içinde zaman zaman sorunlar yaşanır, parçacıklar arasında ufak tefek itiş kakışlar, fikir ayrılıkları olurdu.

Puzzle Fabrikası yönetimine göre farklı renk ve Őekillerde olsalar da hepsi aynı kutudan çıktığına göre anlaŐamamaları için elle tutulur hiç bir sebep olamazdı. Her biri bütünün eŐit birer parçasıydı ve tablonun eksiksiz tamamlanması için her renk ve Őekil muazzam derecede önemliydi.

Uyumadan önce masa üzerinde eksiksiz toplanma ge­le­neğini bulan Başkan 1 numaraydı. Bazı geceler sayım bile yapılırdı.

